

אמנות

תיאטרון

יצאה דוליציקיה

חזרה מאניאני

סיפור חייה של ליא דוליציקיה הוא גורם שא למחזה דרמתי ואולי כדאי שהיא תשחק בו את התפקיד הראשי.

זה יהיה מחזה של אשה, שכל חייה נקבעה בין שני עולמות: במיקצועה היתה גננת, בליבה היתה שחקנית.

היא ניחנה בקול יפה ובחוש דרמטי, אותו ירשה מאמה המפורסמת. אבל מעולם

שחקנית דוליציקיה

כמו אנה מאניאני?

לא זכתה לתפקידים הנכונים בזמן הנכון. האמנות לא האירה לה פנים: היה עליה לגדול בת בכוחות עצמה, וכידוע, באמנות אי אפשר לשלם את חשבון המכולת. וי אולי היה זה הגורל, שציפה כמה שנים טובות מעבר לפינה?

חנה'לה מכופפת את סנקה

מקום טוב באתצע

גית המחרדה ביותר שאפשר לצפות, היא הפכה את הערב לנצחון פרטי וי אישי שלה.

מסתבר שלא היה צורך לדאוג. חנה'לה ממשיכה להיות חנה'לה. ושום תאור, נה, קטנה או גדולה, לא תעמוד בפני שחקנית הנושמת את אוויר הבימה וי חיה על קרשיה כמו בביתה הפרטי שלה.

אפשר אולי לומר שלעתים היא מרי גישה יותר מדי בבית, ומשום כך לא תמיד היא נשארת נאמנה לסנקה. אבל היא תמיד נאמנה לחנה'לה מרון.

אבל אלה הם הירחורי זדון. כפי ש'אומר יוסי יזרעאלי, את ההצגה צריך עוד לשפר ולשפץ, ועד הפרמיירה הרש' מית, לביקורת יש עוד זמן. ונדמה ש'תחיה זעת הביקורת אשר תהיה — על הקהל זה לא ישפיע. "מדיאה" הח' זירה לו את חנה מרון, והוא אסיר' תודה.

חנה'לה מרון מוחאת כף ליוזעארי בבית — אבל של מי?

יש הצגות אשר נכתבו למען כוכבים, ויש כוכבים המסוגלים להחזיק על כת' פיהם הצגה שלמה. "מדיאה" של סנקה, למשל, היא הצגה העומדת כמעט כולה על דמותה של השחקנית המגלמת את התפקיד הראשי, ואילו חנה מרון היא, ללא ספק, אחת מאותן השחקניות הי מעטות המסוגלות לשאת לבד הצגה שלמה.

ובזאת נוכחים היטב כל הצופים הי רבים המצטופפים החל משבוע זה בי אולם התיאטרון הקאמרי. אמנם, רובם הגדול אינו מעוניין בראש וראשונה בי סנקה, ואפילו לא בפירושים שנתן לו הבמאי יוסי יזרעאלי. הכל באו לראות את חנה'לה. היא עולה על הבימה וי זוגות מלחשים ביניהם. זכרונות אסון מינכן, הסקרנות לראות שחקנית המת' גברת על גורלה, והאהדה העצומה ש' רוכשים לה כולם, הכל בא לידי ביטוי באווירת הצפייה המתוחה.

ואכן, איש לא יוכל לטעון כי רומה. חנה מרון חזרה במלוא הדרה. היא נטלה לידיה את השורות של סנקה, כופפה אותן לכל הכיוונים, והפכה אותן לאמצעי תצוגה וירטואוזי לכשרונותיה. היא גילתה בתוכם המוני פירושים נס' תרים, היא הציגה את המכשפה השט'

ליא דוליציקיה ויתרה על הבמה והפ' כה לגננת. אפילו גננת מצליחה וידועה בקרב האמהות התלאביביות המסונקות. היה לה בדיוק מה שנחוצ' לגננת טובה. כן, כמובן, קול טוב וחוש דרמטי.

כשערכו בארץ המיתגים לכנר על הגג בגריסה המיועדת לגרמניה, זכתה דוקא הגננת בתפקיד, מתוך עשרות מועמדות אחרות.

ויסקונטי אמר. ליא קפצה לתוך הי חיים החודשים בכל המרץ, היא עשתה 1150 הצגות בארבע ארצות: בגרמניה, בשווייץ, באוסטריה ובדרום אמריקה. כשהיתה בגרמניה, זכתה למעמד של

פרימונה. במסיבות קוקטייל נהגו להציג לה שאלות על מדיאה, אמא קוראני וליידי מלכות, שכתודאי גילמה בתיאטרון הישראלי. אף אחד לא ניחש שיכלה להרשות לעצמה להופיע בכנר על הגג של אלהמברה רק משום שבתה, עיניה אילון, כבר היתה די מביגרת, ושירתה בגלי צה'ל כקריינית.

אחרי הביקורת הטובה באו התפקידים הטובים. גם כן, בחוץ לארץ. היא הופיעה בחייל השוקולד של ברנרד שוא, בתפקיד ראשי בצד אחד השחקנים הגדולים של גרמניה, א.ו. פישר. בעקבות הצלחה זו באה אחרת: מחזמר אמריקאי בשם קא' בארט (לפי לילות קבירה).

אבל המתמאה הגדולה ביותר האפשרית, באה לה כהלם: באחת ההצגות נכנס אליה איש שלא הכירה, והפתיע אותה מאחורי הקלעים בקול גדול: "את מזכירה לי את אנה מאניאני?" האישה הזו היה הבמאי לוי קינו ויסקונטי (הארורים, מוות בוונציה).

ואם ויסקונטי אומר, כדאי ש' מישירו בתיאטר' רון הישראלי י' שים את ליבו לעבודה שהגב' רת דוליציקיה חוזרת בסוף הי חודש לארץ.

חנה קיי

"כל המרבה במישגל, ממעיט במלחמות!"

ומדוע רוצה הנערה החלחליה את שמה, זכתה סוף כל סוף לאי שור המיוחל. עכשיו, היא יכולה להתקרא בלב שקט: חנה קיי.

מכשיר טלפון בין הרג' ליום.

אחרי שנרגעה מן הי הליכים הגירוקרטיים הללו, יכולה היתה חנה להתפנות קצת גם לציור. וכאשר ניגשה לקשט את ספרו של אריה סתיו, היא סיפקה לא מעט הוכחות לאלה שטוענים כי יש לה דמיון (אם חולגי או בריא, זה כבר עניין של השקפת עולם).

בקול שקט וחרישי היא מסבירה: "נהג, למשל, סיפור על זוג מצחיק, זוג הנאהבים נראה בפניה אחת, ואותו זוג מצויין שוב בנפרד, כשהאשה העירומה אינה דחקה אירוטית ביותר, ואילו הגבר שוכב בגללים פשוטות. על אחת מי רגליו, מתפתל נחש, ובין הרגלים, מכשיר טלפון. ואם הי טלפון הזה דומה לרחם של אשה, זה לא במיקרה. מאחורי הטלפון רואים את שערה של האשה החוקית, המנסה להשיג את בעלה בטלפון ואינה מצליחה. ולדי האשה, מיטה ריקה. ברור, לא כן?"

אבריימין לאור הנר.

עוד דוגמאות לדמיונה הפורה של העלמה קיי? בבקשה. הנה דון ז'ואן, המקושט באבריימין ענק, ובתוכו דמויות המון נשים, כל אלה שכבש בעבר, כובש בהווה, ויכבש בעתיד. או דמות אשה המתפתלת סביב עצמה, ותוך כדי כך צוצת כל מיני צורות של אבריי מין במיניאטורה.

או הנרות המקשטים את רוב ציוריה: חנה טוענת בניצנה, שנרות אלה מסמלים כי היא רוצה, "לומר משהו בציור." מה זה ה"משהו" הזה, אפשר למצוא בתוך אחד השירים בספר, המסביר מעל לכל ספק שנרות אינם מיועדים לי לתאורה בלבד:

מין חפץ הוא. לאור היום / לא רב בו השימוש, אבל / עם רדת ערב, למשל, / תריבנה הגברות פתי אום / להזדקק לשרותיו.

הן נחפזות, דורשות אחריו. / מצאו, תפוסנה בו ביד / ועת ניצב הוא במעומד / בחור תכנסנה הן אותו / ושם, אבוי, ימצא מותו.

איור של חנה קיי

הם חשבו שזה זבל

בעוד כמה ימים עומד לצאת לאור ספר שיובב, המתכונן ברצינות מלאה בהחלט להיות רבי-מכר. וכל כך למי? משום שמתכור, אריה סתיו, לקח כסיסמה לעצמו את אימתו של פיאטרו ארטינו, איש הרנסנס הי איטלקי, איברה שהועתקה בלי כל בושה עליידי הימים בכל העולם. וכך אמר ארטינו: "כל המרבה במישגל, ממעיט במלחמות."

ומאחר וכך מקדיש אריה סתיו את ספרו לאותו חלק באימרה החשוב יותר מן המלחמות, ואין פלא ששם ספרו החדש הוא: במלכת נשים עלי מיטכב.

פרי דמיון יגע.

את ההקדמה לספר כתב משורר אל מוני החתום בראשי תיבות: פריי.ג. מי זה? זו המצאה של סתיו עצמו, היות ומשורר כזה לא היה ולא נברא. ואם תרצו לדעת פירושי ראשי-התיבות, בבקשה: "פרי דמיוני היגע." ולאחר ההקדמה, אוסף תרגומים מכל ספרות הנאמרים של העולם התרבותי, מאובדידיוס הרומאי, עד גיתה הגרמני, מן הרמביים ועד לורקה, כולל יהונתן רטוש. ותאמינו או לא, כל אלה היו מומחים בכל ענייני "נשים עלי משכב."

יותר מדי אירוטי.

גם סיבה. חלק גדול מן החומר הופיע בעבר באהבה וגיא, שהגיש גזעון שמר עם רביעייתו של מל קלר. אמנם הפעם אין לכתובים לחי מוסיקלי, אבל תחת זאת, מצא סתיו אל טרנסטיבה מוצלחת מאוד: אירוים פרי עטה של עלמה צעירה ומבטיחה בשם חנה קיי. והמיווג בין השניים הצליח כנראה כל כך טוב, שהציורים יוצגו בתערוכה מיוחדת בגלריה חדשה, ובערב הפתיחה, ילוו את המבקרים בגלריה, הקראות מתוך הספר, וצלילי גיטרה ענוגים.

למען האמת יש טוענים כי גברת קיי הצעירה התברכה בדמיון חולני במיקצת. כאשר הציעה, למשל, את ציוריה, לפני זמן לא רב, לגלריה זוגית בתל-אביב, השיבו לה: "זה קצת יותר מדי אירוטי בשבילנו." אבל הגברת היא בעלת שלחנות נפש מחולטת, וכאשר היא מספרת זאת, היא גם מוסיפה: "כנראה התביישו לומר שזה סתם זבל."

חנה קיי היא כיום בת 24 בלבד. בחייה הקצרים, היא הסטיקה לריב עם אבא ואמא קובלסקי (כך קראו לה פעם), אשר התנגדו בחוקף לציור. "אבא שלי דוקא קרוב לזה, ומשום כך היה מושקע שמציור אי אפשר להתפרנס."

משורר הפנים לא הירשה. כאשר השתחררה מי צה'ל, נסעה חנה לאמריקה, התקבלה ללימודי גרפיקה בי